

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE**

**A R R E S T**

**nr. 97.556 van 9 juli 2001  
in de zaak A. 93.020/VII-21.824**

In zake : XXX,  
die woonplaats kiest bij  
Advocaat P. MEULEMANS,  
kantoor houdende te 2800 Mechelen,  
Koningin Astridlaan 143

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
**DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 27 juni 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse zaken van 1 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 mei 2000;

Gezien het beroep tot nietigverklaring;

Gelet op de beschikking van 13 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op het administratief dossier en gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 18 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 7 januari 2000 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 1 maart 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 25 mei 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 18 april 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is.

Betrokkene, een XXX staatsburger van XXX origine, zou problemen hebben gekend in XXX waardoor ze gevlucht zou zijn. Ze zou gehuwd zijn geweest met een XXX staatsburger van A. origine, B.G., met wie ze vier kinderen zou hebben gehad. Betrokkene zou een normaal leven hebben geleid in A. (XXX) tot in 1988. De medebewoners zouden allen de A. origine van haar man gekend hebben. Toen het K.-conflict in 1988 begon, zouden burenen hen hebben gezegd dat ze het dorp moesten verlaten. Haar zoon H. zou toen ook door drie à vier andere jongens geslagen zijn geweest. Wanneer betrokkene zou gewenst hebben tussen te komen zou ze met een mes gesneden zijn geweest aan haar linkerarm. Betrokkene zou hierna na aandringen in het hospitaal verzorgd zijn geweest. Ook zou ze naar de politie zijn gegaan om te vragen waarom ze slecht werden behandeld. De politie zou haar hebben gezegd dat ze het land moesten verlaten. Betrokkenes man zou ook slagen hebben gekregen maar zou dit hebben verzwegen voor de kinderen. Op 8 maart 1988 zou haar huis verbrand zijn geweest. Na middernacht zouden dorpsbewoners de schuur naast het huis hebben verbrand waardoor heel het huis vuur vatte. Hierbij zou betrokkenes dochter T. brandwonden hebben opgelopen. Ze zou verzorgd zijn geweest door een verpleegster die door een buur werd gehaald. De verpleegster zou T. de eerste hulp hebben toegebracht bij de burenen. De volgende dag zou betrokkene naar de politie zijn gegaan. De politie zou herhaald hebben dat de familie het dorp moest verlaten. Op 9 maart 1998 zou de familie dan A. hebben verlaten. Ze zouden naar B. (XXX) zijn verhuisd waar ze vreedzaam zouden hebben geleefd tot in 1999. Op dat moment zouden de zonen van betrokkene (H. en M.) hebben willen reizen

waarvoor ze documenten nodig hadden. Ondanks de waarschuwingen van betrokkenes man zouden ze derhalve de documenten van de familie hebben verzameld om ermee naar de politie te gaan en zo hun situatie te regulariseren. Eind oktober 1999 zouden ze naar de politie zijn gegaan. De beambte zou H. en M. hebben gezegd dat hun ouders zich naar het politiekantoor moesten begeven. Betrokkene zou daarom twee dagen later zelf naar het politiekantoor zijn gegaan zonder haar echtgenoot die uit vrees niet was meegegaan. De politieagent zou gevraagd hebben wat betrokkene hier deed, hoe het mogelijk was dat ze hier reeds jaren verbleven aangezien vele XXX door de schuld van A. waren gestorven. Betrokkene zou geantwoord hebben dat ze niets met de oorlog te maken had. Verder zou de politie gezegd hebben dat de familie het land moest verlaten. Hierna zouden de burens die de A. origine van betrokkenes echtgenoot hadden vernomen, hen beledigd hebben. Ook zouden H. en M. verschillende malen geslagen zijn geweest op straat. Op 14 november 1999 zou betrokkenes dochter A. toen ze water ging halen door drie mannen ontvoerd en verkracht zijn geweest. Op de weg naar het ziekenhuis zou betrokkenes dochter overleden zijn. Toen de familie haar wilde begraven, zou men hen gezegd hebben dat A. niet begraven mochten worden naast de XXX helden. Hierna zou de familie op 20 november 1999 naar T. zijn vertrokken waar betrokkene tot 3 januari 2000 zou zijn gebleven. Dan zou ze alleen zijn vertrokken naar België waar ze op 7 januari 2000 in België zou zijn aangekomen. Dezelfde dag nog zou ze een asielaanvraag hebben ingediend. Haar familie zou nog steeds in G. verblijven. Betrokkene zou als enige zijn vertrokken omdat er maar een plaats beschikbaar was om naar België te vertrekken. Betrokkene zou geen contact meer hebben gehad met haar man en drie kinderen. Ze was slechts in het bezit van haar huwelijksakte.

Er dienen ernstige tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen de opeenvolgende verklaringen van betrokkene (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal). Omtrent de gebeurtenissen van 1988 zegt betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken (p.12) dat ze na de brandwonden van haar dochter met haar naar het hospitaal is gegaan waar men haar niet wilde verzorgen, waarna betrokkene haar zelf zou hebben verzorgd. Voor het Commissariaat-generaal (p.5-6) verklaart betrokkene dat een verpleegster haar zou hebben verzorgd (eerste hulp) in het huis van de burens waarna ze later in B. verder en beter verzorgd zou zijn geweest door een andere verpleegster. Ook zegt ze op het Commissariaat-generaal dat ze de dag na de brand, op 9 maart 1988 het dorp hebben verlaten (p.6). Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei ze dat ze twee dagen zijn blijven wonen bij de burens (p.12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (p.12) stelde ze dat de

buurman A.N. heette, op het Commissariaat-generaal (p.9) zei ze dat hij G. heette en dat ze zijn achternaam niet kende.

Omtrent de gebeurtenissen van 1999 rond het verkrijgen van documenten zegt ze voor de Dienst Vreemdelingenzaken (p.12) dat één zoon van haar (de oudste) naar het gemeentehuis ging om de papieren in orde te brengen. Op het Commissariaat-generaal zei betrokkene dat haar beide zonen er naartoe waren gegaan (p.7). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (p.12) zegt betrokkene dat toen haar zoon terugkwam met de melding dat hij de paspoorten van zijn ouders nodig had, ze met hem is teruggegaan (met de paspoorten). Op het politiebureau zou haar zoon alleen in het bureau zijn binnengelaten waarna hij na een half uur brutaal naar buiten werd gebracht. Hierna zou betrokkene haar beklag hebben gemaakt bij de burgemeester. Op het Commissariaat-generaal (p.7) zei ze dan weer dat toen haar beide zonen thuis kwamen van het bureau, ze verklaarden dat betrokkene en haar man er verwacht werden. Betrokkene zou daarom twee dagen later alleen naar het politiebureau zijn gegaan waar zij werd ondervraagd.

Omtrent de gebeurtenissen van 14 november 1999 zegt betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken (p.13) dat ze naar de politie was gegaan na de verdwijning van haar dochter. De politie zou gezegd hebben dat deze verdwijning een goede zaak was waarna betrokkene overstuurd naar huis zou zijn teruggekeerd. Thuis aangekomen zou ze haar dochter voor haar deur hevig bloedend hebben teruggevonden. Uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat zij al thuis was toen ze haar dochter had teruggevonden. Ze verklaarde immers dat ze samen was met haar gezinsleden toen ze het licht van een wagen zag, waardoor ze buitenging en zodoende haar dochter aantrof (p.8).

Omwille van al deze tegenstrijdigheden omtrent het asielrelaas van betrokkene kan er geen geloof gehecht worden aan de beweringen van betrokkene. Bovendien blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (British Helsinki Human Rights Group, Human Rights Watch, S.A. Human Rights Foundation en de EG-ambassadeur in XXX, Denis Cowboy) dat de afgelopen jaren A.-XXX gemengde koppels geen problemen meer kennen. Hetgeen bijkomend de geloofwaardigheid van betrokkenes problemen ondermijnt. De voorgelegde huwelijksakte is niet van die aard om de bovenstaande tegenstrijdigheden te herstellen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de

Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij stelt 'dat haar verweer slechts noodzakelijk is voor zover de vermeldingen in verband met het bevel om het grondgebied te verlaten worden aangevochten met grondslag in artikel 7 van de wet van 15 december 1980 (...).'

Overwegende dat op grond van artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan instellen bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling geschorst worden;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te worden beschouwd als tegenpartij wat betreft de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, die de beslissing tot weigering van verblijf van de Minister van Binnenlandse Zaken volledig opslorpt;

Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken alleszins als tegenpartij moet worden beschouwd met betrekking tot de verwijderingsmaatregel ten gevolge van de beslissing tot weigering van verblijf; dat het bevel om het grondgebied te verlaten immers opnieuw tot leven komt na de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat men zich vragen kan stellen over het concreet nut van de door de tweede verwerende partij geformuleerde opmerking, die trouwens, in tegenstelling tot hetgeen die partij schijnt voor te houden, geen betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing;

3.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending inroept van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat zij meent dat de hoorplicht werd geschonden, meer bepaald het recht op verdediging; dat de verzoekende partij 'zich ergert' aan het feit dat haar tijdens het verhoor nooit een vraag werd gesteld i.v.m. eventuele tegenstrijdigheden of onduidelijkheden; dat de door de commissaris-generaal aangehaalde elementen niet tegenstrijdig zijn; dat dan

ook niet met kennis van zaken een beslissing werd genomen;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aanduidt welke paragraaf van art. 52 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden, laat staan uiteenzet waarin die schending zou bestaan; dat zij in wezen blijkbaar een schending van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel schijnt aan te voeren; dat zij daarnaast ook wil aantonen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen tegenstrijdigheden zijn;

Overwegende dat moeilijk valt in te zien hoe de hoorplicht kan zijn geschonden, nu de verzoekende partij tweemaal werd verhoord (door de Dienst Vreemdelingenzaken én door de commissaris-generaal);

Overwegende dat de commissaris-generaal geen jurisdictionele beslissing neemt zodat, in beginsel, het principe van de rechten van de verdediging niet van toepassing is;

Overwegende dat de commissaris-generaal niet verplicht is tijdens het verhoor de kandidaat-vluchtelingen te confronteren met vastgestelde tegenstrijdigheden; dat de hoorplicht niet impliceert dat de ondervragende overheid, door een soort dialoog, de ondervraagde tracht te brengen tot een voor deze meer gunstige verklaring, noch dat de ondervraagde moet worden gewezen op eventuele onduidelijkheden, tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden in zijn antwoorden;

Overwegende dat de verzoekende partij in het middel nog tracht de vijf vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen; dat in het verslag van de auditeur (p. 10, 11 en 12) wordt aangetoond dat de

verzoekende partij er niet in slaagt de beweerde tegenstrijdigheden te weerleggen; dat die vaststelling, na lezing van het dossier en de processtukken, moet worden bijgetreden; dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de vaststellingen die de commissaris-generaal op dit vlak doet kennelijk onredelijk zijn; dat een verder onderzoek van dit onderdeel van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak en deze feiten te beoordelen; dat dit in de eerste plaats zaak is van de beslissende overheid, mits deze die feiten niet op kennelijk onredelijke wijze vaststelt en beoordeelt; dat het niet aan de Raad van State toekomt zich in de plaats te stellen van de beslissende overheid;

Overwegende dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op vraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is;

Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

3.3. Overwegende dat in het tweede middel de schending van de motiveringsplicht wordt ingeroepen; dat wordt gesteld dat de motivering niet ter zake doende,

onnauwkeurig, stereotiep, gestandaardiseerd of geijkt zou zijn;

Overwegende dat de verzoekende partij nalaat te preciseren om welke onderdelen van de motivering het dan wel zou kunnen gaan; dat de Raad in die omstandigheden niet bij machte is na te gaan welke motieven de aangeklaagde gebreken zouden vertonen; dat het middel op dit vlak te onnauwkeurig, te vaag en te algemeen is;

Overwegende dat de bestreden beslissing vaststelt dat de verklaringen van de verzoekende partij tegenstrijdig zijn en daaruit afleidt dat de asielaanvraag bedrieglijk is; dat de verzoekende partij er niet in slaagt de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen;

Overwegende dat de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die er aan ten grondslag liggen; dat uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende; dat zij zich niet nuttig op de beweerde schending van de formele motiveringsplicht kan beroepen:

Overwegende dat het tweede middel evenmin ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan een van de twee voorwaarden van de door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

**B E S L U I T :**

**Artikel 1.**

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

**Artikel 2.**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen juli tweeduizend en één, door

|        |              |                       |
|--------|--------------|-----------------------|
| de HH. | E. BREWAEYS, | wnd. kamervoorzitter, |
|        |              | staatsraad,           |
|        | L. JOLIE,    | griffier.             |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**L. JOLIE.**

**E. BREWAEYS.**